

Ja s'havia passat una setmana que'l vell de la caixeta no feia ses acostumades visites a la població. Un dia, una dòna entrà a casa meva depressa i corrents, tot preguntant si'm podia veure.

¿Que hi ha de nou, Rafela?—vaig dir li jo al reparar son astorament.

— ¡Ai, no ho set!—feu ella.—Me penso que se'ns morirà l'ermità del Remei.

—Aném, dòna; per poca cosa os alarmeu vosaltres els de les masies.

—Que vol que li digui; ens el mirém molt mal. Se li sent un renall fondo i està calent que bull. Fins sembla que no toca.

—Bé, be; ja procuraré ser-hi tan prompte com pugui. A vos qui sou la veïna de més aprop, ja vos diré lo que haveu de fer-li.

I no havien passat pas dugues hores, que amparat del sol per un barret d'ales ben amples i amb el gruxut bastó de gaiato, les empenya muntanya amunt, en direcció cap a l'ermita.

El paisatge que s'ovirava d'allí dalt estant era esplèndit.

Per una banda, se perdia la vista en un mar inméns de pins fins a confondre's al lluny del lluny amb l'horitzó, pareixent-ne les tortuoses ondulacions de les muntanyes, gegantines ones que amenassaven estrellar-se als peus mateix del santuari. Per l'altre costat, s'hi estenia en grandiosa fondalada, magestuós tot el Vallés de cap a cap, inundat de sol i embellit arreu per delicats conreus i magnífiques vernedes. Una joguenivola munió de masies, poblets i viles, salpicaven de puntets blancs a semblança d'un vol de coloms. aquella gemada faixa de verdor matisada de vius colors, i Cardedeu. La Garriga, La Roca, Granollers, Mollat, Sabadell... mostraven encisers son bell estol de cases, pulides com tassetes de plata i rodejades de jolius jardins.

Al arribar al casalot, vareig empenyer una porteta rònega, ratada de per tot-arreu, entrant en un quarto humit, de parets escrostonades i teulada amb uns forats que podia pasar-hi'l cap d'un home. En un recó, damunt d'un jas de palla, hi jeia l'ermità, amb els ulls encesos per la febra i una respiració forta que boi semblava d'agonitzant. Al sentir soroll aixeca'l cap cobert am un mal barretinot de punt de mitja, i al veure qui era'l visitant exclamà plé d'alegria: